

[Stein.]

paa, trods de Udtalelser, der er faldet her i Dag, at man langt, langt ind i Ventres Rækker deler de Betæneligheder, som kommer til Orde overfor dette Forslag. Man bør ogsaa gøre sig klart, at man ved at tvangsbinde Renten, saaledes som der her er Tale om, berøver Pengeinstitutterne det eneste Middel, som de i en given Situation kan sætte ind til Værn for deres Virkemidler.

Det er en ærlig Sag, at man gerne vil have Renten trykket ned — det vil vi alle gerne —, men det er ogsaa en ærlig Sag at erkende, at de Veje, man har betraadt, ikke fører til Maalet, eller at de Midler, man har tænkt sig at bringe i Anvendelse, ikke er egnede for Formaalet. Det er derimod hverken ærligt eller forsvarligt at ville à tout prix føre en Sag igennem paa Trods af en saadan Erkendelse, blot fordi man føler sig bundet af Aftaler, og jeg har derfor for mit Vedkommende ikke opgivet Haabet om, at man gennem en Udvalgsforhandling skal kunne naa til en forsvarlig Løsning. Det er min Opfattelse, at man i dette Øjeblik vil kunne naa til saadanne Aftaler baade med Sparekasserne og med Bankerne Landet over, at der ikke vil være sund Mening i at fastholde et i sine Konsekvenser saa uoverskueligt Forslag som det, der her foreligger. For mig staar det saaledes, at hele dette Forslag i Virkeligheden kan betegnes som økonomisk Kvaksalveri.

Bankerne har jo for længst erklæret, at de med bindende Virkning vil gaa til en Rentenedsættelse til $3\frac{1}{2}$ à 4 pCt. (*Indenrigsministeren* [Dahlggaard]: Hvordan kan de det?). Det kan de meget vel, for de kan tilpasse sig lidt efter lidt efter Forholdene, men man kan ikke uden videre skære igennem, som der er Tale om her. Bankerne har allerede for længst erklæret dette, og Sparekasserne har ligeledes været rede til for deres Vedkommende at gaa med til en tilsvarende Nedsættelse, men paa visse Betingelser. Det er min Opfattelse, at Betænelighederne ved den Lovgivning, man her er inde paa, siden Forslagets Fremkomst er vokset saa stærkt, at det vil være muligt paa nærværende Tidspunkt ogsaa fra Sparekassernes Side at opnaa Tilsagn om en frivillig Nedsættelse til $3\frac{1}{2}$ à 4 pCt. uden de dertil oprindelig knyttede Betingelser. Og hvis det virkelig er muligt ad Frivillighedens Vej at naa saa vidt — og jeg tror, det er muligt —, vil det efter min Mening ikke være forsvarligt at fastholde det Forslag om en Tvangsrente, som vi her staar overfor.

Tør de allierede Partier, tør Regeringen, tør Handelsministeren virkelig løbe Risikoen for de Forstyrrelser, som en Tvangsrente kan medføre, naar det dog kun gælder denne halve Procent? Man maa jo være klar paa, at man vil komme ud for betydelige administrative Vanskeligheder — jeg tror overhovedet ikke, at denne Lov kan administreres —, og at de Fordele, man venter sig af en Tvangsordning, meget let vil bortelimineres, medens man ved en Ordning ad Frivillighedens Vej, hvorved Banker og Sparekasser bevarer deres frie Dispositionsret og saaledes bliver i Stand til at lempe sig bedst muligt, utvivlsomt vil kunne sikre sig Pengeinstitutternes værdifulde Medvirken under Bestræbelserne for at faa Rentenniveauet sænket.

Fra Udlandets Side og ikke mindst i vore nærmeste Nabolande følger man med megen Opmærksomhed de mangeartede økonomiske Eksperimenter, som vi efterhaanden er kommet ind paa her i Landet. For nogle Dage siden skrev et ledende svensk Blad, at et Land med en saa solid Økonomi som Danmark ikke burde lade sig drive ud i den Slags Ting, som vi her staar overfor. Hr. Stauning, skrev Bladet, vilde sikkert komme ud for de samme Erfaringer som Gud Fader i Negerstykket „De grønne Enge“. Hver Gang han har gjort et Underværk, maa han i Gang med et nyt for at bøde paa de uforudsete og uforudselige Følger af det foregaaende.

Dette er mere end en Morsomhed. Det bekræftes allerede af det foreliggende Lovforslag om Oprettelse af en Krisefond. Man har, som det blev fremhævet og understreget af Ordføreren i det andet høje Ting, ikke turdet gaa til en Maksimalrentebestemmelse uden samtidig at træffe visse Sikkerhedsforanstaltninger, og Krisefonden tager netop Sigte paa at afbøde de uheldige Følger baade af Maksimalrenten og af andre kunstige Indgreb i Erhvervslivets normale Funktion. Den skal yde Laan til Kredit- og Hypotekforeninger, som paa Grund af Henstandsloven kommer i Beknøb for de Midler, der er nødvendige, for at de skal kunne fyldestgøre deres Forpligtelser. Den skal endvidere yde Laan til erhvervsdrivende, der som Følge af Henstands- og Indefrysingsbestemmelser er kommet i Likviditetsvanskeligheder, og den skal, med Henblik bl. a. paa de uheldige Følger af den her foreslaaede Rentelovgivning, ogsaa kunne give Laan til eller foretage Indlaan i Banker og Sparekasser. Man ser altsaa, hvorledes det ene Skridt fører det andet med sig, hvor-